

[Justitsministeren.]

øges; selv smaa og overvindelige Ulemper af familiemæssig, økonomisk, personlig eller social Natur vilde synes fuldt tilstrækkelige Grunde; i vide Kredse vilde den Opfattelse brede sig, at Frugtsommelighed ikke skal tages alvorligt, men at dens Ubehageligheder og Følger er Bagateller, som Samfundet for længst har anvist Midler imod; Ægtmænd og tilkommende Barnefædre, som nu af Frygt for Straffeloven holder sig tilbage, vilde faa Vind i Sejlene for deres paa økonomisk-egoistiske Hensyn baserede Argumenter, og til Slut henviser Flertallet til, at det i Rusland tidligere bestaaende System alene i Aarene 1924—30 medførte en næsten 7-dobbelt Forøgelse af Aborternes Antal. Kommissionen kan ikke anerkende, at Kvinden har Ret til at raade over sit Legeme i større Omfang, end det er foreneligt med Samfundets Ret, og afviser ganske den saakaldte Velkomsteori: kun de Børn bør fødes til Verden, som deres Moder selv glæder sig til at føde til Verden. Paastanden om, at Kvaksalveriet kun kan udryddes, saafremt Straffrihed indføres, betegnes endelig af Kommissionen som en Overdrivelse, idet det har vist sig, at Kvaksalveriet stadig har floureret i Rusland, ogsaa dengang denne Stat havde fri Adgang til Svangerskabsafbrydelse.

Det af Kommissionens Flertal — bestaaende af 18 af 19 Medlemmer — udarbejdede Lovforslag gaar i Hovedtrækkene ud paa, at Svangerskab kan afbrydes efter Kvindens Begæring i følgende Tilfælde:

For det første paa medicinsk Indikation. Kommissionsflertallet giver som Følge af Tilbøjeligheden til at udvide denne Indikation *in* Definition af, hvad der skal forstaas herved, idet den siger, at der skal foreligge „Fare paa Grund af Sygdom for Kvindens Liv eller for en varig og betydelig Forringelse af hendes Helbredstilstand.“ Og Svangerskabsafbrydelse maa selv i saa Fald kun foretages efter Samraad mellem to Læger og kun paa offentlige eller dermed ligestillede Sygehuse eller paa Privatklinikker, der særlig godkendes af Sundhedsstyrelsen.

For det andet maa Svangerskabsafbrydelse foretages paa etisk Indikation, hvorved forstaas en Række Tilfælde, hvor Kvindens Kønshedsfrihed er krænket, saasom ved Voldtægt, ved Misbrug af aandssvage eller mindreaarige og endelig ved Blodskam.

For det tredje paa eugenisk Indikation, det vil sige af racehygiejniske Grunde, naar der foreligger nærliggende Fare for, at Bar-

net paa Grund af arvelige Anlæg vil blive lidende af Sindssygdom, Aandssvaghed, andre svære mentale Forstyrrelser, Epilepsi eller alvorlig og uheldelig legemlig Sygdom.

Og for det fjerde paa social Indikation, hvorved forstaas, at Svangerskabet eller Fødselen medfører Fare for en varig og betydelig Forringelse af Kvindens personlige, familie- eller samfundsmæssige Stilling, og at Faren ikke findes at kunne afværges paa anden Maade.

Denne sociale Indikations Tilstedeværelse kan skyldes mangfoldige Forhold lige fra Skamfølelse og Faderens Svigten, gennem alle mulige Former for økonomiske Tab som f. Eks. Arbejdsløshed, Afskedigelse, Fare for Avancementstab o. s. v. til Mandens Harme over Hustruens Utroskab; en broget Mangfoldighed af Tilfælde, afhængige af Tid, Sted og Milieu, falder i og for sig ind under den sociale Indikation, og det er umuligt at drage nogen fast Grænse, siger Kommissionsflertallet — *jeg* siger, det er umuligt at drage *nogen* Grænse, selv om det ikke er Kvindens Skøn, der skal være afgørende, men den sociale Værdi, som en fornuftig, saakaldt objektiv Dom vil tillægge hendes Argumenter.

Hvem er det nu, der efter Kommissionsforslaget skal skønne paa Samfundets Vegne over denne sociale Indikation? Ja, Kommissionen tør ikke overlade dette saare vanskelige Skøn hverken til Kvinden selv eller til hendes egen, private Læge, men foreslaar, at Afgørelsen henlægges i første Række til Embedslægen eller en dertil af Sundhedsstyrelsen autoriseret Læge i Forbindelse med den opererende Læge. Det paahviler herefter Embedslægen efter nærmere Aftale med Kvinden at fremskaffe de fornødne Erklæringer og Oplysninger. Kommissionen forventer, at han til dette omfattende Arbejde vil faa Bistand hos Kvindens egen Læge og hos Institutioner som „Mødrehjælpen“; i de større Byer tillige gennem Medhjælpere, beskikket af det sociale Udvalg.

Mener Embedslægen, at de indsamlede Oplysninger berettiger til Afbrydelse af Svangerskabet, forelægger han dem for den opererende Læge, og kun, hvis begge er enige om, at Indgrebet er lovligt og forsvarligt, foretages dette. Nogen Mulighed for Appel til højere Myndighed foreligger ikke.

Endnu bør det nævnes, at Kommissionsforslaget bestemmer, at hvis Kvinden er under 18 Aar, umyndiggjort eller som aandssvag, sindssyg eller i øvrigt ude af Stand til at raade over sig selv, skal som